

Arrest

nr. 101 268 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Provincie Sindh).

Uw grootvader zou tot de 'Pakistan People's Party' ("PPP") hebben behoord maar later de overstap hebben gemaakt naar de 'Pakistan Muslim League Nawaz' ("PML-N").

U zou de "PPP" vrezen.

U woonde eerst samen met uw familie in een woning te Garden East in Karachi.

Eind februari 2010 zouden u en uw hele familie zijn verhuisd naar een woning te Hawksbay in Karachi. Op 25 februari 2010 zou u ontvoerd zijn door drie personen. Volgens u waren dit leden van 'Muttahida Qaumi Movement' ("MQM"). Ze zouden naar uw ouders gebeld hebben en 1 miljoen roepies losgeld geëist hebben. Uw vader zou het losgeld betaald hebben. Voor uw vrijlating zouden uw ontvoerders u pillen doen slikken hebben en zou u bewusteloos gevallen zijn. U zou op 1 maart 2010 opgenomen zijn in het ziekenhuis. U zou vijf dagen verbleven hebben in het ziekenhuis.

Op 12 december 2010 zou uw vader teruggekeerd zijn naar uw eerdere woning te Garden East in Karachi.

Er zou op uw vader geschoten zijn door mensen van "MQM".

Op 8 januari 2011 zouden u, uw vader, uw broer U.G. (O.V. nummer 6.771.873) en uw broer Z.G. naar uw eerdere woning gegaan zijn om iets op te halen. Binnenin zouden er vlaggen en pamfletten van "MQM" zijn opgehangen. Op deze pamfletten zou gestaan hebben dat uw vader naar een bepaald adres moest gaan. Indien hij dit niet deed, zou uw vader vermoord worden.

Toen jullie terugkeerden naar jullie andere woning, zouden jullie beschoten zijn door iemand op een motor. Jullie zouden kunnen vluchten zijn. U en uw vader zouden klacht neergelegd hebben bij de politie.

U zou Pakistan op 21 februari 2011 verlaten hebben samen met uw broer U.G. (O.V. nummer 6.771.873). Jullie zouden vanuit Karachi per vliegtuig naar België hebben gereisd.

U vroeg samen met uw broer U.G. asiel aan in België (O.V. nummer 6.771.873) in België op 22 februari 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van het 'B-formulier', een originele medisch rapport, een originele klacht dd. 26/03/2010, een originele klacht dd. 15/12/2010, een originele klacht dd. 12/04/2011, een originele klacht dd. 24/09/2011 en een bundel documenten aangaande uw grootvader onder andere partijdocumenten, originele foto's en krantenknipsels (fotokopieën en originelen)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Tijdens het tweede gehoor gaf u aan het CGVS uw eigen emailadres met name **rajgazdar@hotmail.com** (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5).

Het CGVS voerde dit emailadres op 2 augustus 2012 in 'Google' in. Er werd een YouTube profiel aangetroffen op naam van KingFahad11. Dit profiel werd aangemaakt op 1 juni 2010 met als plaats van locatie/land Nederland.

Op het YouTube profiel werden verschillende filmpjes gevonden waaronder een filmpje met de naam Z.R. (zie document 3 bundel p.3 en p.5, blauwe map).

Het CGVS vermoedde dat dit uw broer Z.G. betrof (zie verklaring "DVZ"). Het CGVS gaf vervolgens de naam Z.G. in op Facebook. Er werd een openbare Facebook account aangetroffen met allerlei foto's van vermoedelijk uw broer Z.G. onder andere in Polen en Nederland. Eveneens trof het CGVS een fotoalbum aan geplaatst/gemaakt op 10 februari 2011 waar duidelijk u en uw broer U.G. op herkenbaar waren in Nederland (zie document 3 informatie bundel p.6 tot p.26, blauwe map).

Verder werden links aangetroffen naar vermoedelijk uw openbare Facebook account en die van uw broer U.G. en broer M. (zie document 3 informatie bundel p.27 tot p.47, blauwe map).

Het CGVS confronteerde u met deze informatie tijdens het derde gehoor. Het CGVS liet u een foto zien van vermoedelijk uw broer Z.G. en uw vader (zie document 5, blauwe map).

Initieel ontkende u dat dit uw broer en vader betrof (zie gehoorverslag CGVS 3 p.7).

Vervolgens stelde u dat het wel degelijk de Facebook account betrof van uw broer Z.G., u zelf en uw broers.

Nadat u kon overleggen met uw advocaat stelde u dat u Pakistan in januari 2011 met uw eigen paspoort verliet samen met uw broer U.G. en vader. Via Nederland kwamen u en uw broer U.G. naar België (zie gehoorverslag CGVS 3 p.8).

Het CGVS merkt op dat ook uw broer U.G. met de informatie van Facebook werd geconfronteerd (zie gehoorverslag CGVS 3 U.G. p.4).

Initieel ontkende uw broer.

Na overleg met uw advocaat gaf ook U.G. toe dat jullie Pakistan in januari 2011 verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS 3 U.G. p.5).

U heeft bovenstaande informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties.

U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers tijdens drie gehoren bij het CGVS én bij de "DVZ" dat u Pakistan samen met uw broer U.G. op 21 februari 2011 verliet, dat u met een vals paspoort reisde, dat u nooit een visumaanvraag hebt ingediend of verkregen én dat u nooit in een Europees land hebt verbleven (zie gehoorverslag CGVS 1p.2; gehoorverslag CGVS 2 p.3 en p.7; gehoorverslag CGVS 3 p.2 en p.3 én verklaring "DVZ").

Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen.

Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in Nederland achter te houden (zie gehoorverslag CGVS 3 p.8).

Echter, nadat u met de informatie van Facebook werd geconfronteerd, gaf u uiteindelijk toe dat u in Nederland hebt verbleven en dat u ook naar Duitsland reisde (zie gehoorverslag CGVS 3 p.8 en p.9). Niettegenstaande u het verblijf in Nederland uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

U gaf echter pas na confrontatie door het CGVS met de informatie van Facebook toe dat u in Nederland hebt verbleven en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld nooit eerder uw land van herkomst te hebben verlaten/nooit in een ander land te hebben verbleven.

Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Verder stelde u initieel dat u Pakistan op 21 februari 2011 samen met uw broer U.G. verliet.

Uw vader en uw broer Z.G. zouden nog steeds in Pakistan hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS 3 p.3 en p.4). Uw vader en uw broer Z.G. zouden Pakistan nooit verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS 3 p.7).

Echter na de confrontatie met de informatie van Facebook gaf u aan dat u samen met uw vader en U.G. reisde naar Nederland.

Uw broer Z.G. zou al 6,5 jaar geleden Pakistan hebben verlaten.

Wat meer is, uw broer Z.G. zou reeds tweemaal onder een andere naam, met name **Z.G.**, asiel hebben aangevraagd in België en hij zou ook in Nederland asiel hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS 3 p.8).

De asielaanvragen in België werden niet ontvankelijk verklaard.

In Nederland zou de aanvraag van uw broer volgens zijn verklaringen afgewezen zijn (zie document 7, blauwe map).

Het CGVS merkt hierbij op dat u al deze gegevens initieel hebt verzwegen en aldus bewust de Belgische asielinstanties wilde misleiden.

Volgens uw verklaringen zou uw broer Z.G. momenteel in Polen verblijven (zie gehoorverslag CGVS 3 p.8). Het CGVS raadpleegde de informatie in het kader van uw broer Z.G. zijn tweede asielaanvraag. Daaruit blijkt dat uw broer Z.G. eveneens al asiel zou hebben aangevraagd in België onder een andere identiteit en nationaliteit (zie document 7, tweede asielaanvraag, terugnameverzoek "DVZ").

Er kan gesteld worden dat u en uw broers Z.G. en U.G. bewust fraude hebt gepleegd en essentiële informatie voor de Belgische asielinstanties hebben verborgen gehouden.

Deze vaststellingen ondermijnen opnieuw op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Vervolgens stelde u dat u niet loog over uw asielrelaas (zie gehoorverslag CGVS 3 p.11).

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om het CGVS te overtuigen dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie meent te moeten koesteren omdat u de tweede versie van de beweerde feiten niet aannemelijk maakte.

In eerste instantie merkt het CGVS op dat u en uw broer geen enkel 'origineel bewijs' kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij kan beschikken voor te leggen.

U legde echter enkel een kopie neer van een geboorteakte en een 'B-formulier' (zie documenten 1 en 2, groene map).

Deze kunnen echter niet volstaan als bewijs van identiteit aangezien deze geen foto bevatten en dus niet kan nagegaan worden of het wel degelijk om uw persoon gaat.

U gaf aan dat u in Pakistan over een paspoort beschikte én dat u met dit paspoort hebt gereisd naar Nederland maar u legde dit niet voor (zie gehoorverslag CGVS 3 p.8).

U gaf aan dat uw paspoort bij een vriend in Amsterdam (Nederland) ligt, wat een clichématige uitleg is (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Het CGVS heeft dan ook geen zicht op uw ware nationaliteit of identiteit. Noch heeft het CGVS zicht op de precieze datum waarop u Pakistan hebt verlaten aangezien u uw paspoort niet voorlegde.

Voorts is uw vrees tweeledig.

Enerzijds vreest u de "PPP" omdat uw grootvader de "PPP" verliet en anderzijds vreest u de "MQM" (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7).

Wat betreft uw vrees voor de "PPP", stipt het CGVS aan dat het opmerkelijk is dat u zo weinig van de politieke carrière van uw grootvader afweet.

Zo gaf u eerst aan dat uw grootvader Minister van Financiën was voor de "PPP" rond 1992 (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5).

Vervolgens stelde u dat uw grootvader reeds in 1991 de overstap zou gemaakt hebben naar de "PML", wat tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaringen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5). U kon niet exact aangeven wanneer hij tot de "PML" behoorde (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5). U kon ook niet aangeven wanneer uw grootvader exact overleed en tot welke partij hij behoorde toen hij overleed (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5).

Het CGVS merkt ook op dat in één van de kopieën van de krantenartikelen die u voorlegde, staat dat uw grootvader opnieuw lid werd van de "PPP".

Dit artikel dateert van augustus 1991 (zie document 8, groene map). Het is dan ook onduidelijk waarom de "PPP" uw grootvader zou geviseerd hebben aangezien hij zich opnieuw aansloot bij de "PPP".

In een ander document dat u voorlegde staat vermeld dat uw grootvader een voormalig Minister van Religieuze Zaken was in de provincie Sindh voor de "PML".

Dit hebt u nergens tijdens het gehoor verteld (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5).

De documenten aangaande uw grootvader stemmen niet overeen met uw verklaringen.

Bovendien zijn de krantenartikelen ook niet eenduidig aangaande de politieke carrière van uw grootvader.

Enerzijds maken ze melding dat hij behoorde tot de "PPP" en anderzijds zou hij tot zijn dood behoord hebben tot de "PML-N" (zie document 8, groene map). U legde ook foto's neer (zie document 8, groene map) die inderdaad aantonen dat uw grootvader betrokken was in de Pakistaanse politiek, wat het CGVS niet betwist.

Echter gezien de onduidelijkheid in de krantenknipsels en dit in combinatie met uw vage verklaringen, heeft het CGVS dan ook geen zicht op de beweerde politieke carrière van uw grootvader. Bovendien gaf u aan dat u persoonlijk nooit problemen hebt gekend met de "PPP" (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7).

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de "PPP".

Aangaande uw vrees voor de "MQM", kan er om volgende redenen geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees.

Er dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw asielrelaas incoherente verklaringen aflegde.

Zo stelde u dat u en uw familie sinds lang problemen kenden met "MQM" (zie gehoorverslag CGVS 1 p.6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") dd. 11 april 2011 gaf u aan dat "MQM" in 2009 een bungalow van uw vader wilde kopen maar dat uw vader weigerde en dat toen de problemen met "MQM" zouden gestart zijn.

Toen het CGVS u met uw verklaringen confronteerde, gaf u aan dat wat u bij de "DVZ" verklaarde onjuist is (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8).

Dit is geen verschoning van uw eerdere verklaringen.

Er kan en mag verwacht worden dat u reeds bij de "DVZ" waarachtige verklaringen aflegde.

Wat hier ook van zij, er werden nog andere incoherenties opgemerkt.

Zo gaf u aan dat u na uw ontvoering gedropt werd in Ramsami (een straat in Anchulain) (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7).

In de klacht die daarna werd neergelegd zou staan dat het in Ghymkhana gebeurde (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8).

Het is dan ook opvallend dat de inhoud van de klacht niet strookt met uw verklaringen.

Vervolgens gaf u aan dat het de bedoeling was dat de mensen van "MQM" die rechtover uw woning woonden, vervolgd zouden worden. Toen u werd gevraagd hoe u wist dat die personen betrokken waren, antwoordde u dat u dit niet gezegd hebt en enkel klacht hebt ingediend tegen "MQM" in het algemeen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8).

Vervolgens stelde u dat u ontvoerd werd door mensen van "MQM" (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7). U kan deze bewering niet hard maken. Zo gaf u aan dat u die mensen niet kende. U zou die mensen nooit gezien hebben (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7). Uw vader zou gezegd hebben dat het enkel mensen van "MQM" kunnen zijn (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7).

U kon ook niet aangeven waarom "MQM" u in het bijzonder zou viseren (zie gehoorverslag CGVS 1 p.9). Toen u werd gevraagd of u namen kende van personen van "MQM" waarmee uw familie problemen zou hebben, antwoordde u dat u problemen heeft met de volledige partij (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5).

Vervolgens antwoordde u dat u klacht heeft neergelegd tegen mensen die rechtover u woonden maar u kende geen namen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5). U kunt deze blote beweringen dat u problemen kende met "MQM" dan ook niet op een objectieve wijze staven.

Het is ook merkwaardig dat jullie zouden terugkeren naar jullie eerdere woning als jullie problemen zouden gekend hebben met personen van "MQM" die rechtover jullie zouden gewoond hebben (zie gehoorverslag CGVS 1 p.8).

U gaf aan dat u van maart 2010 tot aan uw vertrek in Pakistan in Karachi verbleef (zie gehoorverslag CGVS 3 p.4). U zou enkel de woning hebben verlaten om boodschappen te doen met uw vader (zie gehoorverslag CGVS 3 p.5). U zou in die woning niet over een computer, noch over internet beschikt hebben (zie gehoorverslag CGVS 3 p.5).

Het is dan ook zeer merkwaardig dat u op uw eigen Facebook account verschillende filmpjes en foto's plaatste gedurende deze periode (zie document 4, blauwe map).

Op de account van uw broer M. (waarvan u aangaf dat het zijn account betrof) staat overigens een foto geplaatst/genomen op 20 juli 2010, vermoedelijk te Karachi/Pakistan, die ondermijnt dat u zelden buiten huis zou gaan (zie document 6, blauwe map en gehoorverslag CGVS 3 p.11).

Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met "MQM".

Voorts merkt het CGVS nog op dat u een paspoort en visum hebt aangevraagd bij de Pakistaanse autoriteiten wat uw eventuele vrees voor de Pakistaanse autoriteiten danig ondermijnt (zie gehoorverslag CGVS 3 p.8). Uw vader zou overigens teruggekeerd zijn naar Pakistan, wat de beweerde vrees die uw familie in Pakistan zou hebben danig minimaliseert (zie gehoorverslag CGVS 3 p.9).

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in Nederland hoewel u hiertoe wel de kans had.

Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat uw broer Z.G. jullie aanraadde om naar Denemarken te gaan (zie gehoorverslag CGVS 3 p.9).

Dit is echter geen afdoende reden.

U zou naar Duitsland zijn gereisd. Ook in Duitsland vroeg u geen asiel aan. U zou geen asiel hebben aangevraagd omdat voor het politiekantoor mensen stonden onder invloed van drugs en alcohol (zie gehoorverslag CGVS 3 p.9).

Dit is wederom geen afdoende verklaring.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in Nederland (gezien een verblijf van een maand) en Duitsland is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 1, blauwe map).

Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève noch voor Subsidiaire Bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen.

Wat betreft de rapporten (zie document 4, 5 en 6, groene map) die u ingediend heeft moet opgemerkt worden, dat hier enkel geloof kan worden aan gehecht als deze gepaard gaan met geloofwaardige

verklaringen, wat in uw geval niet zo is. Het CGVS voegt hieraan toe dat valse documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan (zie document 2, blauwe map).

Het rapport dd. 24/09/2011 handelt niet over u en u was op het ogenblik van deze gebeurtenis niet in Pakistan (zie document 7, groene map). De kopie van uw medisch rapport (zie document 3, groene map) toont aan dat u in het ziekenhuis hebt verbleven maar niet de omstandigheden waardoor u in het ziekenhuis verbleef. Het is dan ook geenszins een bewijs van uw beweerde ontvoering."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 oktober 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker geeft toe (zie het verzoekschrift, p. 3) *"dat hij inderdaad heeft gelogen omtrent zijn reisweg en de landen waar hij doorreisde alvorens hij in België asiel aanvroeg"*, maar hij merkt op *"dat deze leugens omtrent zijn reisweg van ondergeschikt belang zijn, vermits zij enkel betrekking hebben op de reisweg en niet op het eigenlijke asielrelaas"*.

Het gebrek aan bewijs van zijn identiteit of nationaliteit betekent volgens verzoeker niet dat de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming mag worden geweigerd (zie p. 3) *"wanneer de afgelegde verklaringen omtrent de problemen in het land van oorsprong geloofwaardig en coherent zijn"*.

Verder merkt verzoeker op dat niet blijkt dat er een herkomstcontrole werd uitgevoerd, terwijl dit volgens hem *"(zie p. 3) een gelijkwaardig alternatief (biedt) om de identiteit of de nationaliteit te verifiëren en schering en inslag (is) in dossiers van Afghaanse asielzoekers"*.

Verzoeker bevestigt (zie p. 4) *"dat hij inderdaad weinig informatie kan verschaffen"* omtrent de werkzaamheden van zijn grootvader; hij wijt dit aan zijn jonge leeftijd destijds en aan het feit dat het feiten betreft van meer dan twintig jaar geleden. Hij laat gelden dat het logisch is dat een minister tijdens de loop van zijn carrière verschillende mandaten bekleedt en het niet ondenkbaar is dat een minister gedurende zijn politieke carrière eens van politieke partij verandert; dit betekent volgens verzoeker echter niet dat hij over zijn grootvader gelogen heeft.

Aangaande de ontvoering, laat verzoeker gelden dat het (zie p. 4) *"normaal en gebruikelijk is dat ontvoerders hun identiteit niet kenbaar maken aan hun slachtoffers"*. Hij benadrukt dat hij ervan overtuigd is dat de ontvoerders behoorden tot de MQM of dat ze de opdracht uitvoerden in opdracht van de MQM, (zie p. 4) *"vermits Verzoeker geen andere problemen had met leden van een andere rivaliserende politieke partij"*.

Hij verklaart dat zijn vader naar Pakistan is teruggekeerd (zie p. 4) *"omdat hij van mening was dat zijn verhaal door de asielinstanties niet zou worden geloofd"*, maar dat hij de gevaren trotseerde en ter plaatse nog steeds vreest voor zijn leven.

Verzoeker wijst erop dat hij (zie p. 4) *"verschillende originele documenten"* heeft voorgelegd, maar dat de commissaris-generaal deze afwijst als vervalsingen. Hij voert aan dat, wanneer documenten uit Pakistan voorgelegd worden, niet automatisch mag worden verondersteld dat deze documenten vals zijn; volgens verzoeker moet er dan een echtheidsonderzoek worden uitgevoerd, wat de commissaris-generaal in casu heeft nagelaten.

Verzoeker is van oordeel dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten ter ondersteuning van zijn asielrelaas bij te brengen en besluit dat zijn relaas coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong.

Het niet meedelen van bepaalde (zie p. 4) *"details/anedkotes"* zijn volgens hem te wijten aan *"stress voor het gehoor"*, *"wantrouwen ten aanzien van de overheid"* en de *"opgelopen trauma's"*.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en vat aan met een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming.

Volgens verzoeker zijn de voortdurende mensenrechtenschendingen in Pakistan trieste realiteit en zijn de lokale autoriteiten niet bij machte om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is. Hij stelt dat het land (zie p. 6) *"op politiek en militair vlak onstabiel is"*.

Vervolgens verwijst verzoeker naar (zie p. 6) *"internetartikelen van Amnesty International"* van 2012 over de actuele situatie in Pakistan.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij geeft een theoretische uitleg over dit artikel en herhaalt dat voortdurende mensenrechtenschendingen trieste realiteit zijn in Pakistan, dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is en dat het land (zie p. 6) *“op politiek en militair vlak onstabiel is”*.

Hij stelt dat hij, door afwijzing van zijn asielaanvraag van verzoeker, de facto gedwongen wordt het Belgisch grondgebied te verlaten en naar zijn land terug te keren waardoor hij zal blootgesteld worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker voert ten slotte een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de bestreden beslissing te vernietigen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, dan wel de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Vooreerst stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoeker en zijn broers Z.G. en U.G. bewust fraude hebben gepleegd door wezenlijke informatie aangaande plaatsen van eerder verblijf, identiteit, reisroute en reisdocumenten, voor de Belgische asielinstanties verborgen hebben gehouden.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker toe *“dat hij inderdaad heeft gelogen omtrent zijn reisweg en de landen waar hij doorreisde alvorens hij in België asiel aanvraagde”,* maar hij merkt op *“dat deze leugens omtrent zijn reisweg van ondergeschikt belang zijn, vermits zij enkel betrekking hebben op de reisweg en niet op het eigenlijke asielrelaas”.*

De Raad stelt vast dat verzoeker aanvankelijk meermaals verklaarde dat hij Pakistan verliet op 21 februari 2011 samen met zijn broer U.G., dat hij met een vals paspoort reisde, dat hij nooit eerder een visumaanvraag heeft ingediend of een visum verkregen, dat hij nooit in een Europees land heeft verbleven en dat zijn vader en broer Z.G. nog steeds in Pakistan verblijven, maar dat verzoeker later, na confrontatie met de informatie aangetroffen op Facebook, toegaf dat hij Pakistan in januari 2011 verliet met zijn broer U.G. en zijn vader, dat hij met zijn eigen paspoort reisde, dat hij in Nederland heeft verbleven en tevens naar Duitsland reisde en dat zijn broer Z.G. reeds 6,5 jaar geleden Pakistan heeft verlaten en meermaals, onder een andere naam, asiel heeft aangevraagd in verschillende landen, waaronder België.

Waar verzoeker aanvoert *“dat deze leugens omtrent zijn reisweg van ondergeschikt belang zijn, vermits zij enkel betrekking hebben op de reisweg en niet op het eigenlijke asielrelaas”,* wijst de Raad erop dat ook het onderzoek naar de echtheid van de reisweg kan worden betrokken bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem voorgehouden reisroute.

De Raad stelt vast dat verzoeker bewust heeft getracht de autoriteiten te misleiden; zijn leugenachtige verklaringen ondermijnen dan ook op fundamentele zijn algehele geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal merkte ook op dat verzoeker geen enkel bewijs kan neerleggen ter staving van zijn identiteit of nationaliteit.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming mag worden geweigerd *“wanneer de afgelegde verklaringen omtrent de problemen in het land van oorsprong geloofwaardig en coherent zijn”.* Verder merkt verzoeker op dat niet blijkt dat er een herkomstcontrole werd uitgevoerd, terwijl dit volgens hem *“een gelijkwaardig alternatief (biedt) om de identiteit of de nationaliteit te verifiëren en schering en inslag (is) in dossiers van Afghaanse asielzoekers”.*

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen geenszins *“geloofwaardig en coherent zijn”,* gelet op de leugenachtige verklaringen omtrent zijn reisweg en zijn onaannemelijke verklaringen omtrent zijn vrees voor de “PPP” en de “PQP” en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing (zie hieronder).

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal een herkomstcontrole had moeten uitvoeren, antwoordt de Raad dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006); bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

De Raad besluit dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en elke asielzoeker in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen.

Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit zoals in casu, houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de waarachtigheid van het asielrelaas van verzoeker. Verzoeker blijft in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift, in gebreke aan te tonen dat hij

ernstige inspanningen heeft geleverd om documenten neer te leggen die zijn identiteit zouden kunnen bewijzen.

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing ook vast dat verzoeker zijn vrees voor de "Pakistan People's Party" niet aannemelijk kon maken, gezien (i) hij onaannemelijk onwetend was omtrent de politieke carrière van zijn grootvader; (ii) de voorgelegde documenten over verzoekers grootvader niet overeenstemmen met zijn verklaringen; (iii) de neergelegde krantenartikels niet eenduidig zijn over de politieke carrière van verzoekers grootvader.

De commissaris-generaal was van oordeel dat hij hierdoor geen zicht had op de beweerde politieke carrière van verzoekers grootvader en dat verzoeker bovendien zelf verklaarde dat hij persoonlijk nooit problemen had gekend met de "PPP".

De commissaris-generaal hechtte evenmin geloof aan verzoekers vrees voor de "MGM", gezien (i) verzoeker incoherente verklaringen aflegde, daar hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij en zijn familie sinds lang problemen kenden met "MGM", terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de problemen pas in 2009 begonnen waren; (ii) verzoeker verklaarde dat hij na de ontvoering gedropt werd in Ramsami, terwijl de klacht zou stellen dat het in Ghymkhana gebeurde; (iii) verzoeker enerzijds verklaarde dat het de bedoeling was dat de mensen van "MQM" die rechtover zijn woning woonden, vervolgd zouden worden, terwijl verzoeker anderzijds verklaarde dat hij enkel klacht had ingediend tegen "MQM" in het algemeen; (iv) verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij ontvoerd werd door mensen van "MQM"; (v) verzoeker verklaarde dat hij van maart 2010 tot zijn vertrek in Pakistan in Karachi verbleef, dat hij enkel de woning verliet om samen met zijn vader boodschappen te doen en dat hij niet over een computer of internet beschikte, terwijl hij op zijn Facebook account verschillende foto's en filmpjes plaatste gedurende die periode en op de account van zijn broer M. tevens een foto werd geplaatst/genomen op 20 juli 2010, vermoedelijk te Karachi/Pakistan.

In zijn verzoekschrift erkent verzoeker *"dat hij inderdaad weinig informatie kan verschaffen"* omtrent de werkzaamheden van zijn grootvader; hij wijt dit aan zijn jonge leeftijd destijds en het feit dat het meer dan twintig jaar geleden is. Hij benadrukt dat het logisch is dat een minister in zijn carrière verschillende mandaten bekleedt en het niet ondenkbaar is dat een minister van politieke partij verandert; dit betekent volgens verzoeker echter niet dat hij hierover gelogen zou hebben.

Aangaande de ontvoering, laat verzoeker gelden dat het *"normaal en gebruikelijk is dat ontvoerders hun identiteit niet kenbaar maken aan hun slachtoffers"* en stelt dat hij ervan overtuigd is dat de ontvoerders behoorden tot de MQM of dat ze de opdracht uitvoerden in opdracht van de MQM, *"vermits Verzoeker geen andere problemen had met leden van een andere rivaliserende politieke partij"*.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter vergoelijken van sommige van de vaststellingen in de bestreden beslissing en het merendeel onbesproken laat.

Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met zijn ongestaafde post-factum beweringen in gebreke blijft.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, quod non in casu, gelet op de talrijke onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor de "PPP" en de "MQM".

Deze vaststellingen in de bestreden beslissing keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat (i) verzoeker een paspoort en visum heeft aangevraagd bij de Pakistaanse autoriteiten; (ii) verzoekers vader zou zijn teruggekeerd naar Pakistan; (iii) verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Nederland of in Duitsland, terwijl hij hiertoe wel de kans had.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat zijn vader naar Pakistan is teruggekeerd *"omdat hij van mening was dat zijn verhaal door de asielinstanties niet zou worden geloofd"*, maar beweert dat hij de gevaren trotseerde en nog ter plaatse nog steeds vreest voor zijn leven.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar die van oordeel is dat de terugkeer van verzoekers vader naar Pakistan zijn voorgehouden vrees voor de Pakistaanse autoriteiten zwaar ondermijnt.

De Raad ziet niet in hoe de bewering dat verzoekers vader *"van mening was dat zijn verhaal door de asielinstanties niet zou worden geloofd"*, voormelde vaststelling kan ontkrachten.

De Raad stelt tevens vast dat in het verzoekschrift niet ingegaan wordt op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker een paspoort en visum heeft aangevraagd wat zijn vrees voor de

Pakistaanse autoriteiten ernstig relativeert, en dat hij nadat hij zoals hij voorhoudt zijn land verlaten had uit vrees, geen asielaanvraag heeft ingediend in Nederland of in Duitsland.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij niet talmt om een asielaanvraag in te dienen.

Het feit dat verzoeker geen asiel heeft gevraagd in Nederland of in Duitsland asiel, houdt een zware tegenindicatie in voor zijn beweerde vrees.

De commissaris-generaal besloot dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn om zijn geloofwaardigheid te herstellen:

“Wat betreft de rapporten (zie document 4, 5 en 6, groene map) die u ingediend heeft moet opgemerkt worden, dat hier enkel geloof kan worden aan gehecht als deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet zo is. Het CGVS voegt hieraan toe dat valse documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan (zie document 2, blauwe map). Het rapport dd. 24/09/2011 handelt niet over u en u was op het ogenblik van deze gebeurtenis niet in Pakistan (zie document 7, groene map). De kopie van uw medisch rapport (zie document 3, groene map) toont aan dat u in het ziekenhuis hebt verbleven maar niet de omstandigheden waardoor u in het ziekenhuis verbleef. Het is dan ook geenszins een bewijs van uw beweerde ontvoering.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij *“verschillende originele documenten”* heeft voorgelegd, maar dat de commissaris-generaal deze afdoet als vervalsingen; hij stelt dat van documenten uit Pakistan, niet automatisch mag worden verondersteld dat deze vals zijn; volgens verzoeker moet er dan een echtheidsonderzoek worden uitgevoerd, wat de commissaris-generaal in casu heeft nagelaten.

De Raad wijst erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Verzoekers beweringen tonen evenmin aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- om de stukken af te wijzen, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, noch voert verzoeker enige andersluidende informatie aan.

De motivering aangaande de voorgelegde documenten blijft gelden en de Raad neemt deze over. Verzoekers bewering dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten ter ondersteuning van zijn asielrelaas aan te brengen, doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geenszins worden aangenomen dat verzoekers relaas coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong.

Waar verzoeker het niet meedelen van bepaalde *“details/anekdotes”* nog wijt aan *“stress voor het gehoor”*, *“wantrouwen ten aanzien van de overheid”* en de *“opgelopen trauma’s”*, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben

Wat betreft verzoekers beweerde *“wantrouwen ten aanzien van de overheid”*, wijst de Raad erop dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

Bovendien staat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Verzoekers opwerpingen doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Aangaande zijn vraag om subsidiaire bescherming, laat verzoeker gelden dat voortdurende mensenrechtenschendingen in Pakistan trieste realiteit zijn, dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn

om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is en dat het land “*op politiek en militair vlak onstabiel is*”.

Hij verwijst naar “*internetartikelen van Amnesty International*” over de actuele situatie in Pakistan.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het duidelijk is dat hiervoor de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, *quod non in casu*.

De Raad wijst erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Een ongeloofwaardig relaas kan aldus niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker maakt met zijn beweringen over de situatie in Pakistan en de citaten uit internetartikelen van “Amnesty International” evenmin aannemelijk dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt -waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier- en die door de Raad wordt aangenomen, blijkt evenwel dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen; evenwel blijkt ook dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Daar verzoeker niet uit deze regio komt (hij is volgens zijn verklaringen afkomstig uit Karachi, provincie Sindh) dient hij geen vrees te koesteren voor deze extremistische elementen.

Er wordt dus niet aangenomen dat verzoeker hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor drie verhoren, dat hij tijdens deze verhoren afgenomen op 5 oktober 2011, 23 juli en 3 september 2012 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de taal Urdu machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE